

komme er ubetimelig. Det er vistnok betimeligt at bestemme Gager for de forandrede Tilfælde, der strax indtræffe, ifølge den Forandring, som er skeet ved Consumtionens Dphøvelse, og at pensionere paa Grund af de Forandringer, som Loven selv bebuder, at der strax vil indtræde, men derimod foreligger ingen Nødvendighed nu til at bestemme Gager for de Forandringer, der først efterhaanden eller først efter mange Aars Forløb ville indtræde; vi gaae altsaa her ind paa, ved denne Lovs Antagelse, at bestemme Lønninger for en Fremtid, hvis oekonomiske Løb vi slet ikke kunne bedømme, hverken med hvor Meget denne Fremtid vil blive istand til at lønne saadanne Embedsmænd, eller hvorledes Forholdene da ville stille sig; saaledes kan det virkelig blive Tilfældet, at mange af dem, der ere ansatte her i denne Lovs 4 Paragraph, kunne blive aldeles overflødige. — Det har saaledes forundret mig, at, saasom Consumtionen nu er ophævet, at der desuagtet dog er foreslaaet at vedblive med fast Lønning til saamange af de foregaaende Tolbetjentembeder, at man ikke kan see, at der er skeet nogen synderlig Reduction af de større eller af de mindre Embeder ved denne Forandring. Netop altsaa af den Grund, fordi Sagen, efter Consumtionens Dphør, ikke har havt saa lang Tid, at man har kunnet orientere sig paa de Steder i Provindserne, hvor disse Embedsmænds Virkefæds meest har været, og ikke der endnu har kunnet erfare, hvor stort et Antal af disse Embedsmænd der vilde blive nødvendigt, derfor kan jeg for mit Bedkommende ikke stemme for en saadan Lov; thi det er efter min Overbeviisning at stemme for en Lov i Blinde, for en Fremtid, om hvilken man ikke veed, hvorvidt Nødvendigheden fordrer, at saa mange Embedsmænd bør være der, og at Lønningerne netop bør være saa høje og ikke anderledes. Her er just ved denne Lov givet et Exempel paa, at Embedsstanden her skal sikkes og atter sikkes, og her er slet ikke taget mindste Hensyn til, hvorledes Landet og de Skatteydende ville blive istand til at staae til Ansvar for, at denne Lønning kan og skal indkomme til dem. Ligeledes forholder det sig med de Principer, som her ved denne Sag ere givne for Ansættelsen af de

høiere og lavere Gager, nemlig at de høiere Gager skulle være til de større Kræfter, de store Genier, som vi ikke kunne faae i Statens Tjeneste uden med saadanne høje Lønninger, blot for at faae dem til at gaae ind der paa; men da det nu blot er saa saa Embeder, vi have af dette høje Slags, saa maatte jo Danmark være et elendigt Land, naar det ikke skulde have gode Hoveder til flere Embeder end til disse faa, og altsaa, hvis det har flere gode Hoveder og gode Kræfter, disse da maae lønnes slet i de ringe aflagte Embeder, fordi disse enkelte høitlønnede Embeder tage det, de andre skulle dele med dem. Jeg mener derimod, at, hvor Gjerningen skal gjøres, hvor Kræfterne skulle bruges, hvor den største Arbejdsdygtighed udfordres, der burde vi sætte passende gode Lønninger, men der sætter man dem saa smaa, saa ringe og saa knibagtige, og derimod, hvor Gjerningen eller Arbejdet ikke er saa stor, hvor den kan udrettes blot ved at overse og føre Control ved Herrernes Fuldmægtige, medens Herrerne selv kunne passe deres Forlystelser, der sætter man Gagen høj og lønner dem paa en saadan Maade, at det maa svie til de Skatteydende og til alle de Underordnede. Til at befordre saadanne Forhold vil jeg ikke give min Stemme, og det især, da der ingen Nødvendighed er for saaledes at forudgaae Fremtiden med at faae Embedsmændene fast og høit gagerede. Jeg maa aldeles sætte mig imod den Retning, der saaledes gjør sig gjældende for en ny Fremtid; jeg stemmer saaledes imod denne Lov.

B. Scholer: Skjøndt jeg tilfulde anerkjender den Beredvillighed, hvormed den høitærede bortreiste Finansminister er kommen det i forrige Session udtalte Beslutning om Gagerings-Reglementer imøde, saa har jeg dog ogsaa mange Betænkeligheder ved det nærværende Gagerement. Det er under hele Forhandlingen blevet mig klart, at vi endnu ikke have fundet den Guldvægt, hvorpaa vi skulle afveie Lønnen efter Arbejdet. Ligesom den ærede kjøbenhavnske Rigsrådsmand, der pleier at sidde her foran mig, (David) udtalte, at han ikke forstod sig paa den Guldvægt, hvorpaa man vilde afveie, at, hvad der gik over 2000 Rbd., var af det Onde, saa for-